

အင်္ဂလန်ဘက်ကို အိတ်သူများနှင့်
နှစ်ဆယ်ရာစု ဖြစ်ရပ်မှန်များ

ထိပ်တန်းအတ်လမ်း ဝတ္ထုများ

၁၇၄၆
(မြန်မာပြန်)

အင်္ဂလန်ဘဏ်ကို အန်တုသူများ
FOUR AGAINST THE BANK OF ENGLAND
BY
AUN HUXIEY KINGS
(RD - 1964 - SEPTEMBER)

၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံမှ
လူကြီးလူကောင်းဟန်ဆောင်ထားသော လူဆိုးလေး ယောက်တို့ သည်
ပေါင်စတာလင်တစ်သိန်းကို အင်္ဂလန်ဘဏ်မှ
လိမ်လည်ထုတ်ယူသွားခဲ့၏။ ထိုငွေ သည် ယနေ့ခေတ်အချိန်မျိုးတွင်
အမေရိကန်ဒေါ်လာ(၁၈)သန်းနှင့် ညီမျှသည်။ ။

ယင်းဖြစ်ရပ်မှန်ကို စာရေးဆရာကြီး Aun Huxiey Kings က Four
Against the Bank of England အမည်ဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်အောင်
ရေးသားထားသော ဇာတ်လမ်းမှာ ...

နံနက် (၁၀)နာရီတိတိအချိန်တွင် ဘဏ်တိုက်၌
ငွေလာထုတ်သွင်းသူများ နှင့် ပြည့်နေ၏။ မန်နေဂျာ

ကာနယ်ပယ်ရှိဂရင်း မက်(ဂ်)ဝစ်(စ်) ဖရန်စစ်သည် အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး
ဝင်စာများကို ဖတ်နေသည် ။ စာအိတ်တစ်အိတ်ပေါ်တွင် သပ်ရပ်သော
လက်ရေးဖြင့် လိပ်စာရေးထားသည် မှာ

The Bank of England

Western Branch

Burlington Gardens

Mayfair, London

ထိုစာနှင့် အတူ ဘာလင်တန်မှ ပို့လိုက်သော မှတ်ပုံတင်ထားသည့်
အထုပ်တစ်ထုပ်လည်း ပါလာသေးသည် ။ ထိုအထုပ်ပေါ်တွင်
(၂၇-၂-၁၈၇၃) ဟု စာတိုက်တံဆိပ်ရိုက်ထားသည် ။ ကာနယ် သည်
လက်ရေးကိုကြည့်ပြီး သူ့ဘဏ်၏ ဖောက်သည် တစ်ယောက်ထံမှ
ဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်သည် ။ စာထဲတွင် ပူးတွဲပါ ငွေတောင်းလွှာများ
အတွက် ငွေကို သူ့ငွေစာရင်းမှ လွှဲပြောင်းပေးချေရန် တောင်း
ပန်ထား၏။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်စား ထိုအလုပ်ကို ဆောင်ရွက်ပေးသဖြင့် သင့်အား
ကျေးဇူးတင်ပါသည် ။ ဒီလို အခွင့်အရေးပေးတဲ့ အတွက်
အလွန်ဝမ်းသာပါတယ်

သင်၏ သစ္စာရှိသော

ဖရက်ဒရစ် အဲလဘတ်ဝါရင်

ငွေတောင်းခံလွှာ(၂၄)စောင်ဖြစ်ပြီး တန်ဖိုးမှာ
ပေါင်စတာလင်(၂၆၀၀၀)ဖြစ်သည် ။ အချိန် ကာလတစ်ခုအတွက်
အသုံးစရိတ်များကို တစ်ကြိမ်တည်း

စုပေါင်းပေးချေခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည် ။ ငွေ ပမာဏမှာ အလွန်များ
ပြားနေသော်လည်း လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အလုပ်မျိုးသာဖြစ်သည် ။
မစ္စတာဝါရင်၏ ငွေတောင်းခံလွှာများကို ယခင်ကလည်း မကြာခဏ
ဤကဲ့သို့ သူ့ငွေစာရင်းမှ လွှဲပြောင်းပေးချေခဲ့ရ ၏။ ကာနယ်သည်
ဘဲ(လ်)တီး၍ ဘီ(လ်)ကိုင်သော စာရေးကို ခေါ်လိုက်သည် ။
ငွေတောင်းခံလွှာများ ကို လှမ်းပေးပြီး သရက်နီဒဲ(လ်)လမ်းရှိ
ဘဏ်ရုံးချုပ်သို့ ဆက်ပို့ရန်ပြောလိုက်သည် ။

မကြာခင် စာရေးပြန် လာပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြသည် ။
"ဒီဘီ(လ်)တွေကို သေသေချာ ချာကြည့်ပါဦးခင်ဗျာ" ပေါင်(၁၀၀၀)တန်
ဘီ(လ်)နှစ်စောင်ကို လှမ်းပေးရင်း စာရေးကပြောသည် ။ "နေ့စွဲတွေ
ပါမလာဘူးခင်ဗျ"

"ဟုတ်တယ်" ဘီ(လ်)များကို စစ်ဆေးပြီး ကာနယ်ဖရန်စစ်က
ပြောသည် ။ "ဒါကို ငါသတိ မပြုခဲ့မိဘူး"

ငွေကို လက်ခံမည့် သူမှာ ဂရိတ်စိန့်ဟယ်လင်လမ်းတွင် ရှိသော
ဘီဒဗလျူ ဘလိုင်ဒင်စတိန်း ကုမ္ပဏီဖြစ်သည် ။ အလွန်တိကျသော
ဘဏ်လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်သည် ။ ဖရန်စစ်သည် လုပ်ထုံးလုပ် နည်းကို
သိပ်ဂရုထားသူ မဟုတ်ပေ။ ထိုငွေတောင်းခံလွှာနှစ်စောင်အား
စစ်ဆေးရန်အတွက် ဘလိုင် ဒင်စတိန်းသို့ ပြန်ပို့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုနေ့မကုန်ခင်ကပင် ထိုငွေတောင်းခံလွှာများ သည်
အထူးစာပို့သမားဖြင့် ပြန်ရောက်လာ၏။ အောက်ခြေတွင်
ဝီလျံဟင်နရီထရမ်ပယ်လာဟု လက်မှတ်ထိုးထား၏။ ဤအချက်မှာ
အရေးကြီးပြီး လျှို့ဝှက်မှု၏ သင်္ကေတဖြစ်သည် ။
ဘလိုင်ဒင်စတိန်းဘဏ်တွင် ထိုဘီ(လ်)များကို လက်ခံရရှိကြောင်း

မှတ်တမ်းမရှိ။ မစ္စတာထရမ်ပယ်လာက ထိုငွေတောင်းခံလွှာများ သည် အတုအယောင်ဖြစ်သည် ဟု ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

ကာနယ်ဖရန်စစ် အလွန်စိတ်ဆိုးသွားသည် ။ ဘဲ(လ်)နှိပ်၍ မစ္စတာဝါရင်နှင့် ပတ်သက်သော ဖိုင်တွဲကို တောင်းလိုက်သည် ။ ထို့နောက် ဦးထုပ်ကိုင်ပြီး မြင်းရထားရှာရန် ခပ်မြန်မြန်ထွက်သွားလေသည် ။ လမ်းပေါ်တွင် အိမ်ပြန်လာသော ရုံးအလုပ်သမားများ ၊ ခြေကျင်သွားသူများ ၊ မြင်းလှည်းများ ပြည့်နေ၏။ သရက်နီဒဲ(လဲ)လမ်းရှိ ဘဏ်ရုံးချုပ်သို့ ရောက်အောင် နာရီဝက်သွားရ၏။ ဘဏ်သို့ ရောက်သောအခါ ငွေကိုင်ချုပ် ဖရန့်(က်)မေနှင့် ချက်ချင်းတွေ့၏။

ထို့နောက် ပြန်လည်စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ကြသည် ။ ၁၈၇၃ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၈)ရက်နေ့၊ သောကြာနေ့ကား အင်္ဂလန်ဘဏ်အတွက် အဆိုးဝါးဆုံးနေ့ပင်ဖြစ်တော့သည် ။ ဖရက်ဒရစ်အဲလဘတ် ဝါရင်သည် ပေါင် (၁၀၀,၀၀၀) ကို စနစ်တကျ လိမ်ထုတ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ ယနေ့ ငွေ တန်ဖိုးနှင့် တွက်ချက်ပါက ဒေါ်လာရှစ်သန်းနီးပါးဖြစ်သည် ။

မယုံကြည်နိုင်စရာပင်ဖြစ်တော့၏။ ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီး၏ တန်ခိုးအရှိန်အဝါ အထွတ် အထိပ်သို့ရောက်နေချိန်တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ ဘဏ္ဍာရေးကို ချုပ်ကိုင်ထားသော အင်္ဂလန်ဘဏ်မှ ငွေလိမ်ထုတ်သွားခြင်းမျိုးလည်း ဖြစ်၏။ ၁၈ ရာစုနှစ်များ အတွင်း ရှက်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်သည် ။ ယခင်က ထိုကဲ့သို့ မဖြစ်ဖူးပေ။ အဆိုး ဝါးဆုံး အချက်မှာ ထိုကိစ္စကို ကျူးလွန်သူမှာ နိုင်ငံခြားသား အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ထိုအမှုဖြစ်ပွားသည်မှာ ယနေ့ဆိုလျှင် နှစ်တစ်ရာကျော်ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလန်ဘဏ်မှာ ထိုကိစ္စအတွက် အရှက်ရနေတုန်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က တာဝန်ကျသော ဘဏ်အရာရှိများမှာ အလွန်စိတ်ထိခိုက်ကြပြီး ဒေါသလည်း ဖြစ်ကြ၏။ ဘဏ်၏ ထိပ်ဆုံးအုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှ စ၍ အောက်တန်းစာရေးအထိ "ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရပါလိမ့်" ဟု သူတို့ ကိုယ်သူတို့ အံ့သြမဆုံးဖြစ်နေကြတော့ ၏။

လိမ်လည်မှုအတတ်ပညာ

ဖရက်ဒရစ် အဲလဘတ်ဝါရင်အမည်ရှိ အမေရိကန်လူငယ်မှာ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုရှိသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုမရှိပေ။ အတွေ့အကြုံလည်း နည်းသေး၏။ ရာဇဝတ်မှုများကို အမှန်တကယ် ကျူးလွန်သော်လည်း အသက်(၂၇)နှစ်အထိ ပုလိပ်မှတ်တမ်းဝင် မဖြစ်ခဲ့သေးပေ။ သူ့ အမည်အမှန်မှာ အော်စတင်ဘိုင်ရွန်ဘစ်ဝဲ(လ်) ဖြစ်သည် ။ ဘရွတ်ကလင်တောင်ပိုင်းသားဖြစ်ပြီး ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ သားလည်း ဖြစ်သည် ။

သင်္ကြားကုန်သည် များ ၏ ကုမ္ပဏီတွင် ပထမဆုံးအလုပ်ဝင်လုပ်၏။ အမေရိကန်ပြည်တွင်း စစ်ပြီးသည့် နောက်တွင် အမေရိကန်ပြည်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ တိုးတက်လာခဲ့၏။ အော်စတင် သည် အလွယ်တကူချမ်းသာနိုင်မည့် အခွင့်အလမ်းကို မြင်လာသဖြင့် ရည်မှန်းချက်မြင့်မြင့်ထားလာ ၏။ လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ရာတွင် အခြားသူများ ရှေ့မှ ဦးဆောင်လုပ်ချင်၏။ သင်္ကြားအရောင်းအဝယ် လုပ်ရင်း ဝေါလမ်းမှ အတော်ဆုံးပွဲစားများ နှင့် အပေါင်းအသင်းဖြစ်လာခဲ့သည် ။ သူတို့ ၏ လုပ်နည်း လုပ်ငန်းကို

အတုယူခဲ့သည်။ ။

ထို့နောက် တစ်ပတ်လျှင် (၁၀)ဒေါ်လာရသော အခြားပွဲရုံလုပ်ငန်းကို ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင် သည် ။ ထိုအချိန်မှာ ပင် သူကဲ့သို့ သူဌေးမြန်မြန်ဖြစ်ချင်နေသော အက်(ဒ်)ဝိ(ခ်) ဆိုသူ လူငယ်နှင့် တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့၏။ အက်(ဒ်)က သူတို့ နှစ်ယောက်စပ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလုပ်ရန် အကြံပေး၏။ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော အက်(ဒ်)ဝိ(ခ်)၏ ဖခင်၏ ကျောထောက်နောက်ခံဖြင့် အီးဝိ(ခ်)အင် ကု မှု ကို တည်ထောင်ခဲ့၏။ ထိုနှစ်များမှာ ဝေါလမ်းမှ စတော့ပွဲစားများ ၏ ရွှေခေတ် ဖြစ်၏။ စတော့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းများ ကောင်း လာပြီး စီးပွားရေးတွင် စွန့်စားမှုအသစ်များ ပြုလုပ်လာကြ၏။ အတွေ့အကြုံမရှိသော စတော့ပွဲစားများ ပင် ကော်မရှင်အမြောက်အမြားရပြီး ဝင်ငွေကောင်းလာကြ ၏။

အက်(ဒ်)ဝိ(ခ်)နှင့် အော်စတင်ဘစ်ဝဲ(လ်)တို့ နှစ်ဦးလုံးပင် အပျော်အပါးလိုက်စားကြသည် ။ ကပွဲရုံသို့ မကြာခဏသွားကြ၏။ ဒယ်(လ်)မိုနီကိုတွင် အမျိုးသမီးများ နှင့် အတူ ညလယ်စာစားကြ ၏။ အရက်သောက်ကြ၏။ ကစားပိုင်းများ တွင် အကြီးအကျယ်လောင်းကစားကြ၏။ လူငယ် နှစ် ယောက်မှာ စီးပွားရေးထက် အပျော်အပါးကို လိုက်စားသဖြင့် ဝင်ငွေထက်ထွက်ငွေက အမြဲပိုနေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အရင်းပြုတ်သွားသဖြင့် အက်(ဒ်)သည် ဥရောပတိုက်သို့ ထွက်သွားရတော့သည် ။

စီးပွားရေးချွတ်ခြံကျပြီး

စိတ်ပျက်နေသော

အော်စတင်ဘစ်ဝဲ(လ်)ထံသို့ မြေအောက်လောက မှ
ကမ်းလှမ်းချက်တစ်ခုပြုလာသည်။ ခိုးထားသော ငွေစုလက်မှတ်များကို
ဥရောပတိုက်တွင် ရောင်း ပေးရန်ဖြစ်သည်။ သူ လုပ်နေသော
စတော့ပွဲစားအလုပ်မှာ ထိုအလုပ်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်နေသည်။ ။
တစ်ညတွင် လောင်းကစားပိုင်းတွင် အကြီးအကျယ်ရှုံးသဖြင့်
စိတ်ညစ်ပြီး အရက်သောက်နေခိုက် ထို ကမ်းလှမ်းချက်
ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ထိုလုပ်ငန်းအတွက် ရမည့် ငွေမှာ လည်း
မနည်းလှပါပေ။

ထို လုပ်ငန်း မှာ ရာဇဝတ်မှု ဖြစ်၏။ အရည်အချင်းရှိပြီး
သတ္တိကောင်းဖို့ လည်း လိုအပ်၏။ ထို့ ပြင် သူ ရင်ဆိုင်နေရသော
အခက်အခဲမှ ထွက်ပေါက်လည်း ဖြစ်သည်။ ။ အော်စတင်
စိတ်ချမ်းသာသွား ပြီး လုပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်၏။
ဥရောပတိုက်သို့သွားပြီး ထိုလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ရာအောင်မြင်မှုရ
ခဲ့သည်။ ။ လအနည်းငယ်အကြာတွင် အမေရိကားသို့ ပြန်လာခဲ့၏။
ထိုလုပ်ငန်းအတွက် ကော်မရှင် အဖြစ် ဒေါ်လာ(၁၃၀၀၀)ရလိုက်သည်။ ။
ထို့နောက်တွင် တရားဥပဒေဘောင်အတွင်းမှ အလုပ်များကို သူ
မလုပ်တော့ပေ။

အကြံကြီးသူဖြစ်သဖြင့် ဘာအလုပ်ကိုပဲလုပ်လုပ်၊
ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်သာလုပ်လို၏။ ၁၈၇၂ ခု၊ သူ့အသက်(၂၆)နှစ်မှ စ၍
အင်္ဂလန်မှ ငွေလိမ်ထုတ်ရန် ခေါင်းအေးအေးဖြင့်ကြံစည်လေတော့သည်
။ သူ့ရုပ်ရည်မှာ အလွန်ခန့်ညားလှပြီး အရပ်ခြောက်ပေမြင့်ပြီး
ကျယ်ပြန့်သောနဖူးထက်တွင် ဆံပင်များ ဝဲကျနေ၏။
လူကဲ့သို့တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သည်။ ။ လက်တွင်
ကြီးမားသော စိန်လက်စွပ် ဝတ်ဆင်ထား၏။ နှုတ်ခမ်းမွေးသဲ့သဲ့နှင့်

ပါးမြိုင်းမွေးများ မရှိပေ။ သူ၏ ဆင်းရဲသောဘဝကို လုံးဝ အစပျောက်ထားလိုက်သည် ။ အဝတ်အစား၊ အပြောအဆို၊ အမူအရာမှာ လန်ဒန်မြို့တွင် အကျော်ကြား ဆုံး လူငယ်များ နှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည် ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝရှိလာ၏။

သူသည် တစ်ကိုယ်တော်မဟုတ်ပေ။ သူ့အစ်ကို ဂျော့ဘစ်ဝဲ(လ်) သည် ထိုလုပ်ငန်းကိုနောက် ပိုင်းမှ ကြိုးကိုင်ညွှန်ကြားသော ဆရာကြီးဖြစ်သည် ။

ဂျော့ မှာ အော်စတင်ထက် (၇)နှစ်ကြီးသည် ။ အကြွေးဝယ်ကတ်ပြားအတုဖြင့် ပွဲရုံများမှ ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူခြင်းဖြင့် ငွေအတော်အသင့်စုဆောင်းနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။ အရှေ့ဘက်ကမ်းရိုးတန်း တစ်နံတစ်လျား ထိုနည်းဖြင့်လုပ်စားခဲ့ရာ ဗာဂျီးနီးယားတွင် အဖမ်းခံရပြီး ထောင်(၂)နှစ်ကျသွား သည် ။ လေးလအကြာ ၁၈၇၁ ခု၊ ခရစ်စမတ်နေ့တွင် ဂျော့နှင့် အဖော်လေးယောက်တို့ ထောင်မှ ထွက် ပြေးလာခဲ့ကြသည် ။

နယူးယောက်သို့ရောက်သည် နှင့် အော်စတင်ကို ရှာကြတွေ့သည် ။ တွေ့ကြသောအခါတွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည် ။ အမေရိကား တွင် သူတို့ ကို မည်သူမှ အထင်မကြီးကြပေ။ လောလောဆယ် သူတို့ လက်ထဲတွင် ငွေကြေးအတော် အသင့် ရှိနေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်ပူးပေါင်းပြီး အလုပ်လုပ်ပါက ငွေကြေးအမြောက်အမြားရမည်ဟု ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝရှိနေကြ၏။ အော်စတင်၏ မိတ်ဆွေရင်း ဂျော့မက်ဒွန်နယ် ကိုလည်း သူတို့ နှင့် အလုပ်လုပ်ရန် ခေါ်ထား၏။ ထိုငနဲမှာ အလွန်တော်သော အတုလုပ်သူ ဖြစ်၏။

အမေရိကန်လူငယ်သုံးယောက် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ရောက်လာ၏။ သူတို့ အားလုံး အသက်ငယ်ကြသည် ။ မက်ဒွန်နယ် အသက်(၂၇)နှစ်၊ အော်စတင် အသက်(၂၆)နှစ်၊ ဂျော့ဘစ်ဝဲ(လ်) (၃၃)နှစ်ဖြစ်သည် ။ သူတို့ နှင့် အတူ အလုပ်လုပ်ရန် ဒေါ်လာ (၄၀၀၀၀) ပါလာသည် ။ လန်ဒန်မြောက်ပိုင်း ဟက်ဂါစတုန်းအရပ်တွင် သိက္ခာရှိစွာ တည်းခိုနေထိုင် ကြသည် ။ နာမည်များ ပြောင်းထားကြသည် ။ ရောက်ခါစရက်များ တွင် အခြားခရီးသည် များ လိုပင် လန်ဒန်မြို့ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြ၏။

တစ်ညနေတွင် သိမ်းမြစ်ကို မော်တော်ဘုတ်ဖြင့် ဆန်တက်ရာမှ ပြန် လာပြီး ဘလက်ဖရိုင်ယာ ဆိပ်ခံတံတားတွင် ကုန်းပေါ်တက်ကြသည် ။ အားလုံးစိတ်တက်ကြွနေကြ၏။ ညနေစာစားရန် မြို့ထဲ သို့လျှောက်လာစဉ် သရက်နီဒဲ(လ်)လမ်းပေါ်ရှိ အင်္ဂလန်ဘဏ်တိုက်ကို ဖြတ်လာမိကြသည် ။ အော်စတင်သည် ထုထည်ကြီးမားခန့်ညားသော အဆောက်အဦကို လက်ဖြင့်ညွှန်ပြရင်း မခိုးမခန့်ပြီး နေ၏။ "ဒီဘဏ်တိုက်က ပေါင်တစ်သိန်းကို အလွယ်တကူယူလို့ ရနိုင်တယ်ကွ၊ သစ်တုံးတစ်တုံးကို ရွှေ့ရသလို လွယ်လိမ့်မယ်" သူက ပြောပြသည် ။

ဂျော့က မယုံကြည်သလို နှာခေါင်းရှုံ့သည် ။ အင်္ဂလန်ဘဏ်သည် အလွန်ခိုင်ခံ့ကြောင်း သူ သိလေသည် ။

နောက်တစ်နေ့တွင် သုံးယောက်သား ဝင်ဆာရဲတိုက်သို့ မြင်းရထားဖြင့်သွားကြ၏။ အခြား သူများ နှင့် အတူ တန်းစီပြီး ရဲတိုက်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာကြ၏။ လမ်းပြ၏ ရှင်းပြသံကို ငြီးငွေ့ဖွယ်ကြားနေရသည် ။ မက်ဒွန်နယ်၏ မုတ်ဆိတ်ဖားဖားမှာ

လူအများ ၏ အာရုံစူးစိုက်ရာ ဖြစ်နေ သည် ။ သူ့ကို လူတွေကြည့်နေသဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည် ။ သလွန်ပြခန်းသို့အရောက်တွင် ဂျော့နှင့် အော်စတင်တို့ ထံ သူ ကပ် လာပြီး ပြောသည် ။

"ငါတို့ ဒေါ်လာတစ်သိန်းရရင် ကောင်းမယ်ကွ" သူ့စကားကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လန့်သွားသည် ။ "ဒါဆို ငါတို့ တစ်တွေ အိမ်ကိုစိတ်ချမ်းသာစွာ ပြန်လို့ ရပြီပေါ့"

အခြားခရီးသည် များ ခပ်ဝေးဝေးရောက်သွားပါမှ လေသံဖြင့်ဆက်ပြောသည် ။ "အဲဒီလောက် ငွေကို ဘဏ်လိုနေရာမျိုးကပဲ ရနိုင်မယ်၊ လုပ်ရမဲ့အလုပ်ကတော့ ခက်လိမ့်မယ်။ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ငါပါမယ်" ဂျော့ဘစ်ဝဲ(လ်)မှာ ထိုစကားကို မနှစ်သက်ပေ။ သူပင်ကိုစိတ်မှာ လက်တွေ့ကျပြီး တည်ကြည်လေးနက်လှသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ ညီဖြစ်သူ၏ စည်းကမ်းမဲ့မှုနှင့် ဘဝင်မြင့်မှုကို အလွန် စိတ်ပျက်တတ်သည် ။ ထို့ကြောင့် မက်ဒွန်နယ်၏ စကားကို နားကလောသွား၏။

"အဲဒီလောက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မပြောနဲ့ ကွ မက်" ဟု ပြောပြီး အခြားခရီးသည် အုပ်စုဆီ သို့ လျှောက်သွားတော့၏။

ထိုညနေတွင် အမေရိကန်လူငယ်သုံးယောက်သည် မြင်းရထားဂိတ်ဟောင်းတွင် ဖွင့်ထား သော ကရောင်းအင်းတွင် အရက်သောက်ကြသည် ။ မီးဖိုဘေးတွင် ထိုင်ခုံများ ဖြင့် သက်သာဇိမ်ရှိစွာ ထိုင်ကြ၏။ အော်စတင်နှင့် မက်ဒွန်နယ်တို့ မှာ အရပ်မြင့်ပြီး ရုပ်ဖြောင့်သူများ ဖြစ်ကြသည် ။ လူငယ် များ ဖြစ်သဖြင့် လွယ်လွယ်တွေးပြီး လွယ်လွယ်ပြောတတ်၊ လုပ်တတ်သူများ ဖြစ်၏။

ယခုလည်း အနာဂတ်စီမံကိန်းများ အကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြသည် ။
ဂျော့ ဘစ်ဝဲ (လ်) မှာ သူတို့ ထက် အသက်ကြီး သဖြင့်
တွေးတောစဉ်းစားမှုရှိ၏။ သူသည် အရပ်ပုပြီး ကိုယ်လုံးတုတ်လေသည်
။ လူငယ်နှစ်ယောက် စကားပြောနေချိန်တွင် သူ ဘာမျှမပြောဘဲ
မီးဖိုကိုစိုက်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေ၏။ ထို့နောက် ခေါင်း ဆတ်ခနဲ
ထောင်လာ၏။

"ငါပြောတာကို နားထောင်ကြစမ်းကွာ" လူငယ်နှစ်ယောက်
စကားရပ်သွားသည် ။ "ဘဏ် ကနေပြီး ငွေထုတ်ဖို့ ဆိုတာ ဘဏ်မှာ
ငွေစာရင်းဖွင့်ထားဖို့ လိုတယ်ကွ၊ ပထမဆုံး ငါတို့ လုပ်ရမှာက
အော်စတင်ရဲ့ နာမည်နဲ့ ဘဏ်မှာ ငွေစာရင်းတစ်ခုဖွင့်နိုင်အောင်
ကြိုးစားရမယ်။ ငွေစာရင်းဖွင့်ပြီးရင်
ငွေထုတ်ငွေသွင်းအမြဲလုပ်နေရမယ်။ ဒါမှ ဘဏ်က ယုံကြည်လာမယ်။
ငွေစာရင်းမှာ ငွေတဖြည်းဖြည်း တိုးလာအောင်လည်း လုပ်ရမယ်။
အဲဒီနောက်မှာမှ ဘဏ်စနစ်ရဲ့ ဟာကွက်ကို ငါတို့ ရှာရမယ်"

မက်နှင့် အော်စတင်တို့ မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်
နားထောင်နေကြသည် ။ အလွန်အံ့သြ နေကြ၏။
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်မိကြ၏။ နောက်ဆုံး
အော်စတင်သည် သူ့အစ်ကို ၏ ပခုံးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာဖြင့်
လှုပ်ရမ်းနေတော့သည် ။ "ဒီအလုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်
ပါပြီ၊ ဒါကို အစ်ကို ယုံကြည်ပေတော့"